

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5C/134/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5413206787
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2014:5413206787.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobcu: TELERVIS PLUS a.s., so sídlom v Bratislave, Staré Grúnty 7, IČO: 35717769, zastúpená Mgr. Ľubomírom Karikom, advokátom so sídlom v Myjave, M. R. Štefánika 638/56, proti žalovanému: R. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. Q., A. XXXX/X-XX, v konaní o zaplatenie sumy 556,40 eura s príslušenstvom a zmluvnej pokuty vo výške 90,75 eura, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 170,17 eura s 8,75 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 20,01 eura za obdobie od 03.09.2012 až do jej zaplatenia, zo sumy 75,08 eura za obdobie od 03.10.2012 až do jej zaplatenia a zo sumy 75,08 eura za obdobie od 02.11.2012 až do jej zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti žalobu zamieta.

III. Žalovanému sa náhrada pomernej časti trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou doručenou na tunajší súd 28.10.2013 sa žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 556,40 eura s 9 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 08.07.2012 až do zaplatenia, zmluvnej pokuty vo výške 90,75 eura (t.j. mesačná zmluvná pokuta vo výške 18,15 eura x 5 mesiacov omeškania od júla 2012 do novembra 2012), ako aj náhrady trov konania.

Odôvodnil ju tým, že 28.10.2011 bola medzi žalobcom a žalovaným ako dlžníkom uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 420112523 (ďalej len „ÚZ“) na čiastku 550,- eur, za odplatu vo výške 209,- eur. Zmluvou sa dlžník zaviazal celkovú čiastku vo výške 759,- eur uhradiť v súlade s čl. II zmluvy v 13 mesačných splátkach, a to v prvých 3 mesačných splátkach vo výške 2,75 eura a ďalej v pravidelných 10 mesačných splátkach vo výške 75,08 eura. Prvá splátka bola splatná 10. deň po uzavretí zmluvy a každá ďalšia až do úplného zaplatenia bola splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky, pričom po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky je veriteľ oprávnený žiadať vrátenie celej dlžnej sumy spolu s úrokmi, ak sa nedohodnú zmluvné strany inak. Prevzatie finančnej hotovosti potvrdil žalovaný podpisom ÚZ. Žalovaný celkovo do dnešného dňa uhradil 202,60 eura, pričom posledná uhradená suma 150,- eur bola uhradená 16.07.2012. Vzhľadom na to, že žalovaný neplnil riadne a včas v zmysle splátkového kalendára, žalobca mu oznámil stratu výhody splátok v zmysle § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). V predžalobnej upomienke z 31.10.2012 žalobca upozornil žalovaného na uplatnenie práva žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. V oznámení o

zosplatnení záväzku z 20.12.2012 žalobca oznámil žalovanému, že celý dlh (zahrňujúci nesplatenú časť úveru a odplaty) sa stal splatným ku dňu 07.07.2012. Po zosplatnení záväzku bola žalovaným uhradená suma vo výške 150,- eur. Ku dňu vypracovania žaloby činí dlžná čiastka 556,40 eura, ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom spolu s odplatom v celkovej sume 759,- eur a čiastkou vo výške 202,60 eura, ktorá bola uhradená žalovaným (759 - 202,60 = 556,40). V zmysle bodu 3 Obchodných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy (ďalej len „OP“) sa žalovaný zaviazal uhradiť v prípade porušenia podmienok zmluvy zmluvnú pokutu vo výške 3,3 % z istiny úveru, a to za každý začatý kalendárny mesiac omeškania až do zaplatenia celkovej dlžnej čiastky, splatnú v okamihu, keď sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky. Keďže istina úveru je vo výške 550,- eur, tak dohodnutá mesačná zmluvná pokuta je vo výške 18,15 eura (t.j. 3,3 % z 550 = 18,15). V zmysle § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (ďalej len „NV“) si žalobca uplatňuje úhradu zmluvnej pokuty až do dosiahnutia maximálnej prípustnej hranice určenej v citovanom NV, t.j. do dosiahnutia výšky poskytnutých finančných prostriedkov, pričom výška sankcií za omeškanie nesmie presiahnuť maximálnu výšku v zmysle § 3a ods. 1 NV. Po dosiahnutí tejto výšky si žalobca uplatňuje úhradu zákonného úroku z omeškania v zmysle § 3a ods. 3 NV.

Žalobca prostredníctvom zástupcu v podaní z 21.01.2014, doručenom súdu 24.01.2014, na výzvu súdu o.i. uviedol, že žalovaný si svoju povinnosť vyplývajúcu z ÚZ nesplnil riadne a včas, keďže uhradil len prvých 5 splátok v celosti a 6. splátku čiastočne, t. j. spolu 202,60 eura. Vzhľadom na to žiadal žalobca od žalovaného vrátiť celý dlh po uplynutí troch mesiacov omeškania od splatnosti 6. splátky v plnej výške na základe ustanovenia bodu 1 OP tvoriacich neoddeliteľnú súčasť ÚZ, s obsahom ktorých žalovaný vyjadril svoj súhlas vlastnoručným podpisom. Celý dlh bol zosplatnený ku dňu 07.07.2012, nakoľko žalovaný sa v zmysle OP dostal do omeškania troch mesiacov s úhradou 6. splátky. Keďže splatnosť 1. splátky bola dohodnutá na 10. deň od uzavretia zmluvy a zmluva bola uzavretá 28.10.2011, tak splatnosť 1. splátky bola dohodnutá na 07.11.2011. Splatnosť 2. splátky, resp. ostatných splátok bola zmluvnými stranami dohodnutá na 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Splatnosť 6. splátky bola účastníkmi dohodnutá na 05.04.2012. Nakoľko žalovaný 6. splátku neuhradil, tak dňom 06.04.2012 sa dostal prvým dňom do omeškania s úhradou tejto splátky. V zmysle bodu 1 OP žalobca mohol žiadať celý dlh po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením ktorejkoľvek splátky v jej plnej výške, čo je v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 (správne § 53 ods. 8) OZ v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. V danom prípade žalovaný neuhradil do dnešného dňa 6. splátku v celom rozsahu s prvým dňom omeškania 06.04.2012 a keďže s jej úhradou meškal viac ako tri mesiace, žalobca oznámil žalovanému stratu výhody uhrádzania dlhu v splátkach a žiadal vrátiť celú nesplatenú sumu z poskytnutého úveru. Žalobca žiadal vrátenie dlžnej sumy až po troch mesiacoch a jednom dni omeškania s úhradou 6. splátky, čiže ku dňu 07.07.2012.

K uplatnenej zmluvnej pokute poznamenal, že táto nemá základ v neprijateľnej zmluvnej podmienke obsiahnutej v bode 3 OP, nakoľko ide o dohodu určenú peňažnú sumu, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti, ktorú v tejto právnej veci žalovaný porušil. Táto povinnosť zaťažuje toho, kto dohodnutú povinnosť porušil, t.j. dlžníka, a to aj keď oprávnenému, t.j. veriteľovi porušením povinnosti žiadna škoda nevznikla. Inštitút zmluvnej pokuty má charakter právneho prostriedku na zabezpečenie záväzku, čiže má sankčnú povahu, ktorou by mal byť dlžník nútený k plneniu dlhu riadne a včas. Zmluvná pokuta bola dohodnutá v zmysle § 544 ods. 2 OZ. Záonné ustanovenia o zmluvnej pokute však presne neurčujú výšku zmluvnej pokuty, pričom výška zmluvnej pokuty musí byť úmerná výške pohľadávky, inak by bolo dojednanie o zmluvnej pokute v zmysle ustanovenia § 39 OZ v rozpore s dobrými mravmi. Podľa žalobcu výšku zmluvnej pokuty je možné stanoviť buď absolútne alebo vyjadrením určitého vzťahu k hodnote plnenia alebo iným spôsobom. Žalobca v OP určil výšku zmluvnej pokuty percentuálnym vzťahom k hodnote poskytnutého plnenia - 3,3 % z istiny úveru za každý začatý kalendárny mesiac omeškania až do zaplatenia celkovej dlžnej čiastky, splatnej okamihom, kedy sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou, čo nebolo a ani nie zakázané právnym poriadkom a nedá sa to považovať za obchádzanie právneho poriadku. Žalobca žiadal od žalovaného zmluvnú pokutu od mesiaca júl 2012. Výška zmluvnej pokuty, resp. spôsob jej určenia a povinnosť, ktorú zmluvná pokuta zabezpečuje, boli vymedzené určito a jasne, čiže nie je možné predmetnú dohodu označiť ako neplatnú, pričom poukázal na rozhodnutie R 92/2004. Výšku zmluvnej pokuty žalobca stanovil aplikáciou ustanovenia § 3a NV, čiže žalobca si ju uplatnil len do maximálnej prípustnej hranice - nepresiahla výšku poskytnutých finančných prostriedkov, ale ani výšku trojnásobku úrokov z omeškania v zmysle predmetného ustanovenia NV. Žalobca žiadal zmluvnú pokutu

len za 5 mesiacov omeškania - júl 2012 až november 2012 a nie až do zaplatenia dlhu, čo by bolo v rozpore s ustanovením § 3a NV o maximálnej prípustnej výške sankcií vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv. Podľa žalobcu výška zmluvnej pokuty vyjadrená percentuálnym vzťahom k poskytnutej istine úveru sa neprieči dobrým mravom a ani ustanoveniam OZ, nakoľko jej celková výška, ako aj celková výška sankcií bola upravená v zmysle ustanovení NV. Žalovaný svojím vlastnoručným podpisom zmluvy potvrdil, že pred podpísaním predmetnej zmluvy si prečítal všetky jej podmienky, že porozumel všetkým ustanoveniam, že zmluva predstavuje jeho slobodnú vôľu a že nebola uzatvorená v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok a že sa s OP tvoriacimi neoddeliteľnú súčasť zmluvy a jej prílohou dôkladne oboznámil pred podpisom zmluvy.

Žalobca a žalovaný 28.10.2011 uzavreli Zmluvu o poskytovaní domáceho servisu (ďalej len „ZoDS“), ktorej predmetom je úprava vzájomných práv a povinností zmluvných strán pri využívaní domáceho servisu klientom, pričom služba „Domáci servis“ zodpovedá poskytovaní konzultačných a nadštandardných služieb, najmä preberanie a záúčtovanie peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrola splátkového kalendára, upozornenie na termín splátky. Zmluvné strany sa dohodli, že klient - žalovaný za užívanie služby „Domáci servis“ uhradí žalobcovi odmenu v celkovej výške 225,23 eura, a to v 3 pravidelných mesačných splátkach vo výške 75,08 eura, pričom termíny splátok boli zmluvne dohodnuté pri preberaní splátok úveru v zmysle ÚZ. Žalovaný si svojím vlastnoručným podpisom na samostatnej žiadosti o poskytnutie domáceho servisu dobrovoľne objednal službu Domáci servis ako ďalšiu z portfólia služieb poskytovaných žalobcom žalovanému, na základe čoho bola medzi nimi až následne uzatvorená ZoDS. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný si doplnkovú službu „Domáci servis“ zvlášť a dobrovoľne objednal. V tejto súvislosti predložil samostatnú objednávku žalovaného a samostatnú zmluvu o poskytnutí domáceho servisu. Vzhľadom na to, že poskytovanie služby „domáci servis“ je predmetom samostatnej objednávky a samostatnej zmluvy, pričom uzavretie ZoDS v žiadnom prípade nie je podmienkou na získanie spotrebiteľského úveru, žalobca je toho názoru, že táto zmluva nie je predmetom tohto súdneho konania.

V ďalšom podaní z 12.03.2014, doručenom súdu 14.03.2014, na výzvu súdu o.i. doplnil, že žalovaný uhradil celú odmenu za poskytnutú službu Domáci servis ZoDS vo výške 225,23 eura. Dňa 16.03.2011 bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 420110745 (ďalej len „ÚZ1“), na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý bezúčelový, hotovostný, spotrebiteľský úver 350,- eur s odplátou 66,50 eura. Žalovaný sa zaviazal celkovú sumu 416,50 eura uhradiť v 7 pravidelných splátkach, v prvých 2 splátkach vo výške 7,- eur a v ostatných 5 splátkach vo výške 80,50 eura. Účastníci dňa 16.03.2011 uzavreli Zmluvu o poskytovaní domáceho servisu (ďalej len „ZoDS1“), a to až po vyplnení samostatnej žiadosti žalovaným, ktorou výslovne požiadal o poskytnutie predmetnej služby. Zmluvné strany sa dohodli, že žalovaný za užívanie služby Domáci servis uhradí žalobcovi odmenu vo výške 161,- eur v 2 pravidelných mesačných splátkach 80,50 eura, pričom termíny splátok boli zmluvne dohodnuté pri preberaní splátok úveru v zmysle zmluvy.

Na refinancovanie skoršieho úveru poskytnutého na základe ÚZ1 (č. 420110745) boli poskytnuté finančné prostriedky z poskytnutého spotrebiteľského úveru na základe ÚZ (č. 420112523) vo výške 161,- eura, pričom uvedená peňažná čiastka bola poskytnutá dňa 28.10.2011 na úhradu dvoch posledných splátok, čiže splátky č. 6 a 7, čo je evidentné z prehľadu splátok k ÚZ1 č. 420110745.

Opäť poukázal na to, že ZoDS1 podľa neho predstavuje samostatnú zmluvu a tým pádom aj ÚZ1 je samostatnou zmluvou. Uzavretie ZoDS nikdy nebolo podmienkou na uzavretie ÚZ, pričom sa jednalo výslovne o zmluvnú voľnosť žalovaného, ktorý sám dobrovoľne bez nátlaku alebo hrozby neposkytnutia spotrebiteľského úveru zažiadal o službu Domáci servis na samostatnej žiadosti, ktorá nebola pripojená k žiadnemu inému dokumentu. Žiadne ustanovenie ÚZ alebo OP, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť ÚZ, neobsahujú podmienku, ktorá by podmieňovala poskytnutie úveru uzavretím ZoDS. Žalobca na základe samostatne vyplnenej žiadosti uzavrel so žalovaným predmetnú ZoDS, čiže sa jedná o platný právny úkon, z ktorého vyplývajú pre zmluvné strany práva a povinnosti. V OP, s ktorými bol žalovaný oboznámený, nie je uvedené, že jednotlivé splátky musí uhrádzať priamo do rúk zástupcu žalobcu, pričom z toho vyplýva, že žalovaný mal možnosť uhrádzať splátky akýmkoľvek spôsobom, ktorý nie je v rozpore s právnymi predpismi, napríklad hotovosťou v sídle žalobcu, vkladom na bankový účet žalobcu, ktorý je uvedený v označení žalobcu v ÚZ a pod. Čiže ani z tohto hľadiska nie je v zmluve podmienka, ktorá by nútila žalovaného uzavrieť ZoDS.

V súvislosti s tvrdeniami žalovaného v jeho výpovedi na pojednávaní 24.02.2014, s ktorými nesúhlasil, poukázal na to, že žalovaný bol zamestnancom žalobcu z kontrolného oddelenia kontrolovaný 03.04.2012, pričom neuviedol žiadne z uvedených tvrdení a podľa žalobcu ide v súčasnej dobe o účelové tvrdenie. O návšteve žalovaného bol spísaný záznam, kde je uvedené len, že nepredložil „kartu splátok“, pričom neuviedol, že mu nebola prenechaná a ani nepožiadaval o vystavenie duplikátu karty. Pri predmetnej návšteve bola so žalovaným uzavretá aj dohoda o splácaní dlhu, ktorú žalovaný nedodrжал.

Žalovaný na pojednávaní 24.02.2014 vypovedal, že určite zaplatil žalobcovi viac, ako to uvádza v žalobe. Našiel však doma len tri šeky na sumy: 100,-, 150,- a 100,- eur. Jemu žiadny domáci servis nebol poskytovaný v súvislosti s touto v poradí druhou pôžičkou. Ani raz p. B., ktorá ju s ním uzatvárala, nebola u neho doma, ale peniaze mu odovzdala v Dolnom Kubíne v cukrárni a potom jej on platil splátky, raz to bolo pri Tesco, raz pri pošte, raz to bolo pri Kolibe, kde bol vtedy nejaký jarmok. Teda ani raz v súvislosti s touto druhou zmluvou nebola u neho doma. Dokonca mu ani neodovzdala rovnopis zmluvy o úvere a tú dostal až teraz zo súdu so žalobou. Keď jej podpísal všetky papiere, ktoré pre neho pripravila v súvislosti s pôžičkou, tak mu nedala ich kópie, ale mu povedala, že to musí poslať do Bratislavy na overenie a potom mu to pošle poštou. Jemu však poštou neprišlo nič. Žalobcu nežiadal o poskytnutie domáceho servisu a dokonca sa p. B. pýtal, či by peniaze nemohol poslať na účet, na čo mu ona povedala, že je to kešovka a preto ona bude chodiť preberať splátky od neho osobne. Už v minulosti mal úver od žalobcu, ktorý splatil. Vtedy pri tom úvere bola u neho p. B. ešte s jedným pánom, keď mu úver poskytli a vtedy si ešte kontrolovali aj doklad SIPO. Pri tomto druhom úvere, ako už povedal, u neho doma neboli a nebola odovzdaná ani taká biela kartička, ktorá mu bola odovzdaná, keď bral prvý úver a na ktorej sa vyznačovali splátky. On tento druhý úver prestal splácať po tom, ako zostal bez práce. Tento druhý úver mal slúžiť sčasti na splatenie prvého úveru, kde mal dlh okolo 300,- eur, pretože už vtedy, keď bral tento druhý úver, bol nezamestnaný. Teda na ruku mu vyplatila len necelých 200,- eur. Ona mu sama poskytla takúto možnosť, keďže mal dlh na prvom úvere, že by sa to mohlo riešiť ďalším úverom a že sa takto vyhne tomu, aby sa dostal pred súd. Pani B. veľmi dobre vedela, keď bral tento druhý úver, v akej je finančnej situácii, že nemá prácu - bol vtedy prvý mesiac nezamestnaný. Až potom si vybavil živnosť od 01.03.2012. Nespomína si, že by mu bolo doručené nejaké zosplatenie záväzku alebo nejaké upozornenie pred podaním žaloby, že ho dajú na súd. Ani v súvislosti s prvou zmluvou o úvere on nežiadal o domáci servis, ale vtedy mu nejaký ten servis bol poskytnutý. Nebola mu ponúkaná možnosť dostať úver bez domáceho servisu. Ak by takáto možnosť bola, on by nechcel domáci servis, pretože by to mal podstatne lacnejšie, ak by to mohol platiť napr. na účet. Taký domáci servis však musel podpísať, aby mohol dostať úver. Je ženatý, má 3 maloleté deti a byť, v ktorom bývajú, bral na hypotéku. Manželka bola do decembra na materskej dovolenke a teraz začala pracovať ako robotníčka v Klauke. Vie, že nejakú dlžobu na tento úver má, ale určite nie toľko, koľko ho žalujú.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že 28.10.2011 žalovaný ako dlžník a žalobca ako veriteľ, ktorý mal konať prostredníctvom finančného agenta R. B. uzavreli Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 420112523 podľa zákona č. 129/2010 Z. z. vo vtedy účinnom znení (ÚZ). Jej predmetom bolo poskytnutie bezúčelového, hotovostného, spotrebiteľského úveru vo výške 550,- eur (istina) za celkový úrok 20 % z istiny s tým, že bola súčasne dohodnutá odmena vo výške 18 % z istiny. Dohodnutý úrok a odmena spolu predstavovali odplatu vo výške 209,- eur, takže celková dlžná čiastka na úhradu predstavovala 759,- eur. Žalovaný sa zaviazal zaplatiť úver vrátane odplaty v 13 mesačných splátkach, a to v prvých troch mesačných splátkach, každej vo výške 2,75 eura a ďalej v pravidelných 10 mesačných splátkach, každej vo výške 75,08 eura. Prvá splátka bola splatná 10. deň po uzavretí zmluvy (t.j. 07.11.2011) a každá ďalšia až do úplného zaplatenia bola splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Priamo v ÚZ (a obsahuje to aj čl. 1 OP) bolo dohodnuté, že po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky je veriteľ oprávnený žiadať vrátenie celej dlžnej sumy spolu s úrokmami, ak sa nedohodnú zmluvné strany písomne inak. V zmluve je uvedená priemerná RPMN ku dňu podpisu zmluvy vo výške 45,11 % a v OP (čl. 1) konkrétna RPMN pri úvere žalobcu na 13 mesiacov 67,70 %, pričom predpokladmi použitými na jej výpočet sú celkové náklady spojené s úverom, t.j. odplata v zmysle článku II ÚZ a že ÚZ zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ a dlžník si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v ÚZ. Prevzatie finančnej hotovosti (550,- eur) mal podľa znenia ÚZ potvrdiť žalovaný podpisom zmluvy (bod I. posledná veta ÚZ). Na OP tvoriacich neoddeliteľnú súčasť ÚZ sa v ich spodnej časti nachádza podpis žalovaného. Dňa 05.11.2012 bol formou doporučenej zásielky žalovanému odoslaný list z 31.10.2012 označený ako „Predžalobná upomienka - výzva k úhrade dlžnej sumy“, ktorou žalobca žalovaného vyzval na zaplatenie dlžnej sumy v tom čase

vo výške 481,37 eura najneskôr do 5 dní od obdržania výzvy s tým, že bol súčasne upozornený, že ak nevykoná úhradu, po uplynutí 15-dňovej lehoty si podľa § 53 ods. 8 OZ žalobca uplatní právo žiadať zaplatenie celej pohľadávky a budú voči žalovanému uplatnené všetky zmluvne dojednané sankcie. Dňa 20.12.2012 bol opäť žalovanému formou doporučenej zásielky odoslaný list žalobcu datovaný k 20.12.2012, označený ako „Oznámenie o zosplatnení záväzku“, v ktorom žalobca žalovanému oznámil, že záväzok zo zmluvy bol zosplatnený ku dňu 07.07.2012 z dôvodu omeškania sa s jeho splácaním. Jeho zosplatnenie žalobca učinil ku dňu 07.07.2012, teda viac ako 5 mesiacov spätne pred urobením tohto úkonu listom z 20.12.2012. Právo zosplatniť úver podľa čl. 1 OP a aj zmluvy mohol podľa názoru súdu žalobca ako veriteľ využiť (za splnenia zákonných predpokladov podľa § 53 ods. 8 OZ v znení účinnom v čase uzavretia ÚZ, t.j. do 23.07.2012) len v období do splatnosti niektorej zo splátok úveru a s účinkami ku dňu účinenia tohto prejavu vôle voči žalovanému ako dlžníkovi, ktorému bol tento prejav vôle žalobcu určený. Nijaké zákonné a ani zmluvné dojednanie neoprávňovalo žalobcu spätne zosplatňovať úver (v tomto prípade viac ako 5 mesiacov pred učeným prejavom vôle žalobcu „zosplatniť úver“). V súdenom prípade, aj keď žalovaný nepotvrdil prevzatie zosplatnenia úveru a tomu predchádzajúcej výzvy na zaplatenie dlhu, ale uvedená skutočnosť nebola rozhodná pre právne posúdenie veci z nižšie uvádzaných dôvodov.

Žalovaný uhradil žalobcovi podľa žalobcovho tvrdenia celkovo na úver z ÚZ sumu 202,60 eura. Súčasne žalobca potvrdil, že na ZoDS uhradil žalovaný 225,23 eura, t.j. celú sumu, ktorú mal podľa uvedenej zmluvy zaplatiť. Z potvrdení o prevzatí hotovosti s hlavičkou Telervis plus, a. s. (vo forme predtlačeneho formulára založených v prílohovej obálke), vyplýva, že R. B. prevzala od žalovaného dňa 25.04.2012 sumu 100,- eur, dňa 26.05.2012 taktiež sumu 100,- eur a dňa 14.07.2012 sumu 150,- eur.

Na zaplatenie dlhu žalovaného z ÚZ súd zohľadnil všetky platby žalovaného, ktoré tento uhradil na „domáci servis“, nakoľko považoval ZoDS za absolútne neplatný právny úkon vychádzajúc z týchto skutočností:

ZoDS bola uzatváraná (podpisovaná) žalovaným spolu s ÚZ dňa 28.10.2011. Predmetom servisu mala byť „služba“ žalobcu voči žalovanému vo forme poskytovania konzultačných a nadštandardných služieb spočívajúcich v starostlivosti o klienta pri poskytnutí úveru na základe ÚZ, najmä služby spočívajúcej v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrola splátkového kalendára, upozornenia na termín splátky a na prípadné následky nesplácania (čl. I.). Za túto službu sa podľa zmluvy (čl. II bod 2.2.) žalovaný zaviazal zaplatiť poskytovateľovi odmenu v celkovej výške 225,23 eura v pravidelných 3 mesačných splátkach vo výške 75,08 eura, splatnými pri preberaní splátok úveru. Pre prípad nesplnenia uvedeného záväzku podľa čl. II zmluvy bol žalobca oprávnený požadovať od klienta jednorazovú zmluvnú pokutu vo výške 10 % z odmeny, splatnú v okamihu, keď sa klient dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky. Podľa čl. III. zmluvy, zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú a zaniká písomnou dohodou zmluvných strán, splnením záväzkov zmluvných strán v plnom rozsahu alebo zánikom zmluvy, ktorá je predmetom domáceho servisu. Zo ZoDS je zrejmé, že bola uzavretá výlučne v súvislosti s ÚZ, na zánik ktorej, resp. na splnenie záväzkov z ktorej bol viazaný aj zánik tejto zmluvy, teda ide o závislú zmluvu na ÚZ. Je to zvýraznené o.i. aj tým, že „cena služby“ dosahuje súčet výšky 3 mesačných splátok dohodnutých v ÚZ (výšky ktorejkoľvek zo splátok 4 až 13) a bola splatná v mesačných splátkach zhodných s výškou ktorejkoľvek zo splátok 4 až 13 ÚZ, avšak splatných v čase splatnosti prvých troch splátok ÚZ. Suma sumárum, žalovaný fakticky mal celkovo platiť žalobcovi pokiaľ ide o prvé tri splátky ÚZ nie v zmluve uvádzaných 2,75 eura mesačne, ale celkovo 77,83 eura (75,08 + 2,75) práve vďaka ZoDS. Cena za domáci servis tak predstavuje viac ako 40 % poskytnutého úveru (istiny úveru) z ÚZ, dohodnutú odplatu dojednanú v zmluve v celkovej výške 209,- eur navyšuje o ďalších 225,23 eura, teda o takmer 108 %. Z výpovede žalovaného vyplynulo, že mu nebol ponúknutý iný spôsob uzavretia ÚZ, než súbežne so ZoDS a sám vychádzal z toho, že ak chce úver, musí takúto zmluvu podpísať. Súd sa v rámci tohto konania na pojednávaní 17.03.2014 oboznámil o.i. s výpoveďami R. B. a Ing. X. T. vypočutých ako svedkov na pojednávaní 11.12.2013 vo veci tunajšieho súdu sp. zn. 5C/105/2013. Svedkyňa R. B., ktorá vykonáva v tomto regióne činnosť sprostredkovateľa pre žalobcu na uzatváranie ÚZ a aj ZoDS, a ktorá aj so žalovaným uzatvárala v mene žalobcu obe zmluvy (ÚZ aj ZoDS) vypovedala, že vždy, keď uzatvára zmluvu o spotrebiteľskom úvere, musí súčasne uzavrieť aj zmluvu o poskytnutí domáceho servisu. Jedna bez druhej sa nedá uzavrieť. Potom vystaví klientovi preukaz na splátkový kalendár podľa oboch zmlúv. Svedok Ing. X. T. - manažér

žalobcu vypovedal, že vždy spolu so zmluvou o úvere sa uzatvára aj zmluva o poskytnutí domáceho servisu. Majú aj typ úveru, ktorý je bez domáceho servisu, kedy splátky úveru realizuje klient na účet. Ak je úver bez domáceho servisu, je dlhšia čakacia doba na vyplatenie peňazí.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že (ak aj je skutočne pravdivé tvrdenie svedka T. a aj zástupcu žalobcu o tom, že zmluvu o spotrebiteľskom úvere možno uzavrieť aj bez zmluvy o domácom servise, hoci s takým prípadom sa tunajší súd doposiaľ vo svojej rozhodovacej činnosti nestretol), minimálne časť osôb činných pre žalobcu ako sprostredkovatelia pri uzatváraní zmlúv o spotrebiteľských úveroch nemá vedomosť o tom, že žalobca má poskytovať úvery aj bez takéhoto servisu, resp. inak povedané, ktorí vychádzajú z toho, že vždy so zmluvou o spotrebiteľskom úvere musia uzavrieť aj zmluvu o poskytnutí domáceho servisu. Potom vyznieva úplne vierohodne aj výpoveď žalovaného, pokiaľ tvrdil, že mu nebola ponúkaná možnosť uzavretia spotrebiteľského úveru bez súčasného uzavretia ZoDS. Je až nepredstaviteľné, že by opak mal byť pravdou, ak aj R.I. B., s ktorou jedinou pri uzatváraní oboch zmlúv žalovaný komunikoval, sama konala v presvedčení, že bez uzavretia ZoDS nie je možné uzavrieť ÚZ a teda ani poskytnúť úver, ako o tom vypovedala dokonca s odstupom viac ako 2 rokov od uzavretia ÚZ a ZoDS. V tomto smere nič na dôkaznej situácii nemení ani žalobcom predkladané rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, inšpektorátu v Bratislave zo 06.11.2012 č. P/0390/01/2012 a ani rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 08.10.2013 č. k. 13Co/31/2013-166, kde bola ZoDS posúdená ako samostatný úkon a nebola konštatovaná jeho neplatnosť, nakoľko uvedené orgány pri svojich záveroch nemali k dispozícii dôkaz vykonaný v rámci tohto konania (výpoveď p. B.), ktorý potvrdil výpoveď žalovaného o tom, že tento, ak chcel od žalobcu získať úver, musel uzavrieť aj ZoDS. Je pritom otázne, ak skutočne má žalobca poskytovať spotrebiteľské úvery aj bez domáceho servisu (tunajší súd opakuje, že s úverom, ktorý mal byť poskytnutý bez domáceho servisu sa ešte vo svojej rozhodovacej činnosti nestretol), či je to realizované za rovnakých alebo obdobných finančných podmienok alebo sú to obsahovo výrazne iné zmluvy (z hľadiska ceny úveru, lehoty poskytnutia úveru atď.) výraznejšie nevýhodnejšie pre spotrebiteľov pokiaľ ide o podmienky poskytnutia úveru, nepriamo nútiace spotrebiteľov, ak chcú dostať úver, podpísať aj domáci servis obsahujúci v kontexte výšky úveru (a aj v kontexte v zmluve o úvere dohodnutej celkovej výšky odplaty) „úžernícku odmenu“, a to fakticky len za inkasnú činnosť žalobcu realizovanú v mieste bydliska dlžníka (ktorá ani zmluvne predpokladaným spôsobom v danom prípade podľa výpovede žalovaného ani nemala byť realizovaná), okrem ktorej to malo byť aj poradenstvo. Poradenstvo pre klientov pritom banky a aj nebankové spoločnosti robia zásadne bezplatne v záujme získania a udržania si klienta. Súd poukazuje aj na to, že platby žalovaného boli prioritne započítavané na domáci servis a nie na úver. Z výpovede Ing. T. vyplýva, že v prípade úverov bez servisu má byť dlhšia čakacia lehota na vyplatenie peňazí, čo už samo nasvedčuje snahe (úmyslu) žalobcu (ak takéto úvery skutočne poskytuje) ovplyvňovať rozhodovací proces klienta žiadajúceho o úver a motivovať ho, aby uzavrel aj zmluvu o poskytnutí domáceho servisu, z ktorej má žalobca výrazne vyšší finančný profit, než ktorý je schopný dosiahnuť zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, naviac s ktorým má výrazne nižšie až zanedbateľné náklady v porovnaní s nákladmi na úver. Dojednaná výška odmeny je mierne povedané „nepriemeraná“ nielen voči tomu, čo malo byť predmetom plnenia podľa ZoDS, ale aj v už zmienenom vzťahu k výške poskytnutého úveru. Daná situácia negatívne ovplyvňuje možnosť slobodnej voľby (rozhodovania sa) žiadateľa o poskytnutie úveru. S ohľadom aj na žalobcom používaný reklamný názov „Kešovka“, je zrejmé, že na žalobcu sa obracajú klienti očakávajúci okamžité poskytnutie peňazí. Ak následne chcú toto očakávanie naplniť, nezostáva im iné ako zmluvu o domácom servise podpísať. Dokonca tým, že malo ísť o „kešovku“ podľa žalovaného R. B. zdôvodňovala aj to, prečo ona musí osobne inkasovať splátky úveru od žalovaného a nie je možné ich uhrádzať iným spôsobom. Podľa názoru skutočným účelom predmetnej ZoDS je takýmto spôsobom (budiacim na prvý pohľad zdanie, že je všetko v poriadku, že ide o samostatný zmluvný vzťah nepodmieňujúci uzavretie ÚZ) navýšiť odplatu za poskytnutý úver, a to o viac ako o 100 % tak, aby táto suma, navyšujúca odplatu uvedenú v ÚZ, nebola uvedená v ÚZ, ktorú žalobca predkladá so žalobami bez akejkoľvek zmienky v žalobe a v prílohách, že v súvislosti s ÚZ bola uzatváraná aj takáto zmluva a koľko bolo na ňu plnené, pričom súd až z vykonaného dokazovania zistil existenciu takejto zmluvy. Týmto postupom žalobcu, realizovaného podľa názoru súdu cielene, žalobca dosahuje to, že odplata za domáci servis sa nezapočítava do výpočtu RPMN, keďže nemá byť odplatom za úver, ale odmenou (cenou) za „domáci servis“, hoci v kontexte vyššie uvedeného je zrejmé, že práve servis má výrazne navyšovať celkový zisk žalobcu z poskytovania úverov. Žalobcovi už nestačí dojednaná výška odplaty uvádzaná v ÚZ spôsobujúca už aj tak výrazne vyššiu RPMN (67,70 %) ako je priemerná RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských a iných úveroch a pôžičkách -

ďalej len „ZoSÚ“, ktorá podľa údajov v ÚZ bola 45,11 %, ale túto opäť výrazne navyšuje o viac ako 100 % cez domáci servis. Týmto spôsobom dochádza z jeho strany k obchádzaniu ZoSÚ, ale aj ustanovenia § 53 ods. 6 OZ, čo má s poukazom na § 39 OZ za následok neplatnosť ZoDS pre obchádzanie zákona a tiež aj pre rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ ide o výšku odplaty za domáci servis.

Preto súd v prospech žalovaného zohľadnil na dlh žalovaného z ÚZ aj sumu žalovaným uhradených prostriedkov na neplatný právny úkon - ZoDS uzatváraný práve a len v súvislosti s ÚZ, na ktorú bol viazaný, v dôsledku čoho sa tento dlh ponížil o 225,23 eura na sumu 331,17 eura (556,40 eura mínus 225,23 eura).

V súdenom prípade, hoci to z ÚZ vôbec nevyplýva, šlo sčasti o reúver, nakoľko ako to následne po výpovedi žalovaného potvrdil aj žalobca, časť poskytnutých prostriedkov v rozsahu 161,- eur bola použitá na úhradu nesplateného „zostatku“ úveru poskytnutého ÚZ1 (Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. 420110745 uzavretej medzi účastníkmi 16.03.2011), konkrétne na splatenie posledných dvoch splátok č. 6 a 7. Pritom rovnako ako v prípade ÚZ aj v prípade ÚZ1 bola na jej základe uzavretá ZoDS1 (Zmluva o poskytnutí domáceho servisu zo 16.03.2011), pri uzatváraní ktorej konal za žalobcu X. T., ale z ktorej rovnako ako z ÚZ1 splátky inkasovala v prospech žalobcu p. B.. Na základe ZoDS1 mal žalovaný uhradiť a aj uhradil odmenu vo výške 161,- eur, ktorá bola splatná v dvoch splátkach po 80,50 eura splatnými pri preberaní splátok úveru. V prípade ZoDS1 dojednaná odmena predstavuje 46 % z istiny úveru poskytnutého ÚZ1, ktorá bola vo výške 350,- eur, táto odmena odplatu dojednanú ÚZ vo výške 66,50 eura predstavujúcu dojednaný úrok 14 % a odmenu 5 % z istiny, navyšuje až o 242 %! Dlž žalovaného z ÚZ1 v celkovej výške 416,50 eura bol splatný v 7-ich splátkach, a to v prvých dvoch po 7,- eur mesačne a vo zvyšných 5-ich po 80,50 eura mesačne, na základe čoho RPMN predstavovala 66,19 %, keď v tom čase priemerná RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. y) ZoSÚ predstavovala 41,39 %. Aj túto ZoDS1 súd z rovnakých dôvodov ako ZoDS považoval za absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 ods. 1 OZ a nakoľko nesplatený záväzok žalovaného z ÚZ1 predstavujúci ku dňu 28.10.2011 sumu 161,- eur (neuhradené splátky č. 6 a 7), na ktorú bola naviazaná ZoDS1, bol uhradený práve z úveru poskytnutého ÚZ, súd taktiež plnenia žalovaného na ZoDS zohľadnil v prospech výšky dlhu žalovaného voči žalobcovi tak, že vyššie uvedenú sumu 331,17 eura ponížil o ďalších 161,- eur, čím nesplatený dlh žalovaného z ÚZ predstavuje sumu 170,17 eura (331,17 eura mínus 161,- eur). Táto suma dosahuje výšku nezaplatených posledných 2 splátok (č. 12 a 13), z ktorých každá predstavuje 75,08 eura a časť splátky 11 vo výške 20,01 eura.

Z vyššie uvádzaných dôvodov, aplikujúc na zistený skutkový stav ustanovenia ZoSÚ a OZ o spotrebiteľských zmluvách, nakoľko v súdenom prípade s ohľadom na postavenie žalobcu a žalovaného pri uzatváraní a plnení zmluvy ide o nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, konkrétne zo spotrebiteľského úveru, súd žalobe čiastočne, a to len ohľadne sumy 170,17 eura vyhovel. Z uvedenej sumy s poukazom na § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 NV v znení účinnom do 31.01.2013 (so zreteľom na § 10c NV v aktuálne účinnom znení) priznal žalobcovi voči žalovanému aj úroky z omeškania vo výške 8,75 % ročne za obdobia nasledujúce po splatnosti uvedených splátok 11 až 13, t.j. zo sumy 20,01 eura za obdobie od 03.09.2012 do jej zaplatenia, zo sumy 75,08 eura za obdobie od 03.10.2012 až do jej zaplatenia a zo sumy 75,08 eura za obdobie od 02.11.2012 až do jej zaplatenia.

Vo zvyšnej časti žalobu, pokiaľ sa ňou žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia dlhu z ÚZ vo vyššom rozsahu, než mu bol priznaný vrátane jeho príslušenstva, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Súd v celom rozsahu zamietol žalobcom uplatnený nárok titulom zmluvnej pokuty uplatnenej vo výške 90,75 eura (t.j. mesačnej zmluvnej pokuty vo výške 18,15 eura za 5 mesiacov). Tunajší súd už opakovane vo svojich právoplatných rozhodnutiach (napr. aj v rozsudkoch vydaných vo veciach sp. zn. 5C/85/2013 a 5C/53/2013, ktorých účastníkom konania ako žalobca bol terajší žalobca a ktoré v čase vyhlásenia tohto rozsudku už boli právoplatné) vyslovil neprijateľnosť zmluvnej podmienky, o ktorú sa uplatnený nárok na zmluvnú pokutu opiera, teda o ustanovenie, ktoré nebolo individuálne dojednané, obsiahnuté v bode 3 OP, z čoho žalobca, hoci je v takomto prípade povinný zdržať sa uplatňovania takéhoto nároku (§ 53a ods. 1 OZ), nevyvodil pre seba v tomto konaní žiadne dôsledky. Keďže už bola opakovane judikovaná neprijateľnosť zmluvnej podmienky, o ktorú sa nárok na zmluvnú pokutu opiera,

súd považuje za nadbytočné opätovne vyslovovať jej neplatnosť a v súlade so svojimi predchádzajúcimi rozhodnutiami ohľadne nedôvodnosti žalovaného nároku na zmluvnú pokutu uvádza:

Podľa čl. 3 OP sa zmluvné strany dohodli, že pokiaľ dlžník/spoludlžník nesplní svoj záväzok podľa čl. II zmluvy o úvere (čl. II zmluvy o úvere zakotvuje záväzok platiť úver a odplatu v mesačných splátkach), je veriteľ oprávnený požadovať od dlžníka/spoludlžníka zároveň zmluvnú pokutu za omeškanie vo výške 3,3 % z istiny pri úvere poskytnutom na 13 mesiacov a vo výške 3,1 % z istiny pri úvere poskytnutom na 7 mesiacov, a to za každý aj začatý mesiac omeškania až do zaplatenia celkovej dlžnej čiastky.

Súd poskytol žalobcovi na základe jeho výzvy zo 07.01.2014, ktorá bola doručená zástupcovi žalobcu 17.01.2014, možnosť vyjadriť sa k predbežnému posúdeniu zmluvnej podmienky, podľa ktorej si žalobca uplatňuje právo na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 3,3 % z istiny (bez ohľadu na rozsah jej splatenia ako neprijateľnej zmluvnej podmienky (podľa ust. § 53 ods. 4 písm. k/ OZ). Túto možnosť zástupca žalobcu aj využil vo svojom vyjadrení podaním z 21.01.2014, ktorým predložil svoje argumenty už súdom uvádzané vyššie (strana 3 odôvodnenia).

K uvedeným argumentom žalobcu súd uvádza, že keďže ide o dojednanie v spotrebiteľskej zmluve, súd musel posúdiť, či daná zmluvná podmienka nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 OZ). Toto posúdenie súd vykonáva aj bez návrhu, resp. námietok spotrebiteľa. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Európskeho súdneho dvora zo dňa 04.06.2009 vo veci C-243/08, podľa ktorého čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že nekalá zmluvná podmienka nezaväzuje spotrebiteľa a že v tejto súvislosti nie je potrebné, aby spotrebiteľ vopred úspešne napadol takúto podmienku. Vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offo nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Ak považuje takúto podmienku za nekalú, zdrží sa jej uplatnenia.

V prejednávanej veci súd dospel k záveru, že predmetné dojednanie o zmluvnej pokute je dojednaním, ktoré požaduje od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku (§ 53 ods. 4 písm. k/ OZ) a teda ide neprijateľnú zmluvnú a tým neplatnú podmienku (§ 53 ods. 4 a 5 OZ). Tento záver súd opiera o skutočnosť, že zmluvná pokuta je dohodnutá vo výške, ktorá adekvátnym spôsobom nereflektuje rozsah skutočného plnenia záväzku dlžníkom, je dohodnutá z pevnej čiastky, a to z výšky poskytnutého úveru (v tomto prípade zo sumy 550,- eur). Za obdobie, za ktoré si ju žalobca uplatnil (odhliadnuc od skutočnosti, že v tom čase žalovaný v prospech žalobcu plnil na základe neplatných právnych úkonov - zmlúv o poskytnutí domáceho servisu), žalovaný nebol v omeškaní so zaplatením celej istiny úveru, ale len jej časti. Tieto skutočnosti dohodnutý mechanizmus určenia zmluvnej pokuty nijako nezohľadňuje. Nie je pritom podstatné, ako sa výška zmluvnej pokuty vo väzbe na „rozsah“ omeškania žalovaného prejavila v tomto prípade, ale dôležitejšie je to, aké by takto jednostranne žalobcom stanovená podmienka, ktorá nebola medzi účastníkmi individuálne dojednaná, mohla mať v určitých situáciách dôsledky, napr. ak by dlžník bol v omeškaní len s nepatrnou časťou splátky, predstavujúcou len zlomok výšky zmluvnej pokuty, veriteľ by si mohol uplatňovať jej zaplatenie v jej plnej výške, čo by vôbec nezohľadňovalo intenzitu porušenia povinnosti dlžníka zabezpečenej zmluvnou pokutou. Dokonca dojednanie o zmluvnej pokute „oprávňuje“ žalobcu žiadať túto zmluvnú pokutu vo výške 3,3 % z istiny úveru za každý začatý mesiac omeškania s úhradou tej ktorej splátky, čo by v určitých situáciách aj za pomerne krátky čas mohlo niekoľkonásobne navýšiť celkový dlh oproti skutočnej výške nesplateného úveru (napr. ak by bol dlžník v omeškaní s úhradou len jedného eura po dobu viac ako 10 mesiacov, jeho dlh len na zmluvnej pokute by predstavoval 181,50 eura, hoci jeho dlh z úveru by bol len 1 euro). Žalobcovi ako veriteľovi takto dohodnutá zmluvná pokuta zásadne prináša (potenciálne môže prinášať) väčší (nepomerne väčší) prospech, než aký by mala, a tento jeho prospech je priamo úmerný neprospechu spotrebiteľa. V danom prípade je tiež zmluvná pokuta dohodnutá pre prípad porušenia povinnosti, z ktorého žalobca môže (a podanou žalobou tak aj urobil), žiadať zákonné úroky z omeškania. Ide teda o ďalšiu (duplicitnú) sankciu za omeškanie. V tejto súvislosti súd poukazuje na názor Jaroslava Krajča vyslovený na str. 157 v publikácii „Spotrebiteľská zmluva v aplikačnej praxi v SR a EÚ“, vydavateľstvo Eurounion-Ikarus, r. 2011, ktorý uvádza, že neprimeranou zmluvnou podmienkou môže byť napríklad zmluvná pokuta,

dojednaná popri zákonnej povinnosti úroku z omeškania vyplývajúcej zo zákona. Aj v tomto kontexte súd vyhodnotil predmetnú zmluvnú podmienku ako neprijateľnú. Takisto súd vyhodnocoval dotknutú zmluvnú podmienku v kontexte so všetkými právami a povinnosťami zo zmluvy a zobral do úvahy, že odplata za poskytnutý úver predstavuje 38 % (209,- eur) z výšky poskytnutého úveru (550,- eur), pri dohodnutej dobe splácania 13 mesiacov, teda je dohodnutá v takej výške, ktorá dostatočne kompenzuje prípadnú škodu žalobcu vzniknutú v dôsledku omeškania sa žalovaného s plnením záväzku, keď aj výška konkrétnej RPMN - 67,70 % je podstatne vyššia ako priemerná RPMN aktuálna pre dané obdobie pre príslušný spotrebiteľský úver, ktorá podľa údajov v zmluve bola 45,11 %.

Pokiaľ žalobca uvádzal, že si uplatnil zmluvnú pokutu v súlade s ust. § 3a NV, tak v podstate dohodnutú zmluvnú pokutu moderoval tak, aby týmto ustanoveniam zodpovedala. Ak by súd prijal jeho prax a priznal mu ju v takto ním upravenej výške, „menil“ by tým obsah tejto zmluvnej podmienky, čo však urobiť nemôže s poukazom na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-618/10, v ktorého výroku sa uvádza, že čl. 6 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že mu odporuje právna úprava členského štátu, ktorá vnútroštátnemu súdu umožňuje v prípade, že rozhodne o neplatnosti nekalej podmienky, ktorá je súčasťou zmluvy uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, doplniť uvedenú zmluvu tým, že zmení obsah tejto podmienky.

Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru o neprijateľnosti zmluvnej podmienky o zmluvnej pokute, a preto žalobu v časti o jej zaplatenie v žalovanej výške 90,75 eura zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p. tak, že žalovanému, ktorý mal prevažný úspech vo veci, na základe čoho by mu prináležalo právo na náhradu pomernej časti vzniknutých trov, právo na ich náhradu nepriznal, keďže žalovaný si žiadne trovy konania neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanému v súvislosti s týmto konaním vznikli trovy v konkrétne zistiteľnej výške.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O. s. p.), písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zákon č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien (§ 251 ods. 1 O. s. p.).